

Un mesaj de iubire

În curînd se vor împlini 50 de ani de cînd am plecat din țara mea iubită, de cînd m-am dezrădăcinat din pămîntul care mi-a dăruit pe căi tainice, sufletul și inima sa și care păstrează cu iubire la sînul său matern pe cei dragi ai mei, plecați de curînd sau de vremuri, părinți și strămoși legați de mine indestructibil, tot atît de puternic ca însăși această glie în care m-am născut... Soarta m-a legat de alte ceruri și pămînturi, firul pornit de pe pămîntul meu s-a înstrăinat, s-a înodat cu alte fire, alcătuirea familiei, a societății din care fac parte astăzi e alta nouă, cu totul diferită de cea a obîrșiei mele, dar rădăcinile ființei mele au rămas acolo și nu vor putea fi smulse nicicînd, atît timp cît copacul vieții mele va rămîne încă în picioare... copacul va fi doborît în curînd și vai, nu va fi culcat alături de ai mei cei dragi, nu șe va mai întoarce niciodată pe malul izvorului de viață unde am văzut înția oară lumina zilei!

E un gînd plin de lacrimi, plin de durere...

Ca mine sînt mii și mii de alte suflete, și multe, foarte multe din aceste cocoare ce întunecă cu zborurile lor cerurile pămîntului, întreg, sînt deabia la începutul vieții lor și nu s-au oprît să se gîndească, să-și asculte bătăile inimii care plînge...

Români, împrăștiați pe tot pămîntul...

Nu avem altă mîngiere, altă nădejde de regăsire de noi înșine, decîi aceea de a ne întoarce privirea unii către alții, de a ne căuta reciproc, de a fi aproape între noi...

Eu am făcut-o de nenumărate ori, am regăsit glasul și mireazma prieteniei, dar vai, clipe trecătoare, clipe care au fugit în grabă din potirul sfînt al dragostei, al mîngierii, durerii și singurătății...

Nu știu dacă numai noi Români, care sîntem mai altfel decît cei din jurul nostru, cei printre care trăim acum, nu știu dacă numai noi sîntem atît de osîndiți la această pu-

stietate a inimii, la această nedumerrere în fața «aproapelui» din preajma noastră, pe aceste noi meleaguri unde ne-a azvîrlit viața. Dar se pare că multe limbi din turnul lui Babei ne-au cotropit și pe noi, între noi Români; de multe ori vorbim cu toții alte limbi! De cîte ori am aflat cu jale și nedumerrere cuvinte și fapte ale fraților mei Români, care ne-au descumpănit...

Auzind spunînd: «S-au schimbat, sunt alte generații, au alt suflet, altă simțire! Eu nu vreau să primesc ca adevărate aceste comentarii, nu!

Sîntem cu toții ciopliți din aceeaș stîncă puternică și sacră din care s-au desprins chipurile Dacilor de la obîrșia noastră. Nu putem, nu trebuie să ne schimbăm. Dar noi nu trebuie să judecăm de pe înălțimi care depășesc social posibilitățile lor. Trebuie să coborîm la treapta lor, picior lîngă picior, pe aceeaș cracă șubredă unde ei se luptă să se ție la suprafață, pe aceeaș frunză dusă de apă, care î-i joacă în vîrtejuri și î-i lasă să plutească deabia, cu greutate. Să ne întrebăm dacă ne-am găsit vreodată ca ei și ce am face noi în locul lor. Rătăcirile acestora pornesc din răs_pîntii pe care piciorul nostru nu le-a călcat niciodată, nu le cunoaște. Iertarea pornește și din puterea de închipuire: să-ți închipui a avea situația aceluia pe care vrei să-l judeci...

Dar lăsînd la o parte furtunile și clipele grele, întorcîndu-ne doar la tristețea singurătății care ne învăluie oricum pe noi toți cei ce trăim printre «străini», tot între noi ne vom înțelege și mîngîia, tot pe limba noastră vom rosti încă cuvinte de întreagă pătrundere a tuturor pricinilor noastre, tot amintindu-ne de datinile noastre și întîlnindu-ne unii cu alții, vom reuși să clădim sub picioarele noastre o efemeră insulă de obîrșie românească, ocrotitoare și iubitoare, pe care ne vom simți o clipă «acasă» și «acolo» unde au rămas rădăcinile noastre și unde plînge încet și înăbușit, aceea parte din inima noastră, care niciodată nu s-a urnit din sipetul ei tainic...

Aceste sînt ultimele cuvinte ale mele...

Un testament de scriitor și de artist, grăunte suflat de vînturi și aciuiat în crăpătura unei stînci străine și necunoscute, pe acea farîmă de pămînt din inima pietrei dure și neprietenoașe...

Care din voi a găsit vreodată un prieten de alt neam decît el? Căutați-vă unii pe alții, întîlniți-vă, certați-vă chiar, dar nu se poate altfel, dar făuriți acea insulă închipuită de iubire a pămîntului nostru, care va pluti totuși cu totale greutate și piedicile pe apele... nepăsării desăvîrșite a acelor cari vă găzduiesc!

Nu vă puteți bizui suflaște, duhovnicește, decît între voi, cei ce ați poposit pe ici și colo în această lume mare; nu vă veți putea încălzi inima decît la acele rare străfulgerări de dragoste și de înțelegere a acelor cari sînt drumeți ca și voi, care coboară de la acelaș «Picior de plai» de unde veniți...

Stiu, de multe ori și în felul acesta veți fi loviți de grea nedumerire, dar trebuie înțeles neapărat un adevăr: un copac dezrădăcinat nu mai poate fi în întregime acelaș care s-a ridicat din țărîna sa, a crescut mare către cer, în sînul drăgăstos al tainicului său părinte, pămîntul său. Omul acesta a lăsat ceva din sine în leagănul său; purtarea sa poate fi astăzi diferită...

Să căutăm să înțelegem, să trecem dincolo de scoarța conventiunilor și aparențelor, să dezvelim cu răbdare și cu dragoste sîmburele de adevărată românită ce se ascunde în fiecare din acești copii rătăciți care deseori bat la ușa noastră...

Să căutăm în inimile noastre acea flacără a iubirii necondiționate nebănuitoare, fără iscodiri și șovăeli, fără precauții, acea flacără care pîlpîie încă neștiută și stăruitoare și să le deschidem brațele acestor frați ai noștri!

Vom simți cu căldură ecoul în-tors din inimile lor...

L. Galaction Passarelli

Ion Pillat

LA PATRIA

Quando uno dopo l'altro gli amori terreni
Sfoglieranno il volto nel mio sonno eterno,
Quando i corpi caldi di luce e nostalgia
Si strapperanno dalle mie braccia, lasciandole fredde,

Nel grande abbandono in me e nel fosso,
Sotto la serratura di morte sentirò sempre
Un fruscio blando di foglie, un mormorio lungo di acque,
Campane salendo i monti come nel vecchio giorno.

Sparse mi raggiungeranno come allora
Una strada coi pioppi sottili nel quieto della sera,
Una grondaia di mulino sotto i salci inarcati
E le montagne di neve nell'autunno fruttifero.

Una croce obliata, un susino tutto fiorito,
Un eremo muto, i greggi sul prato,
E sulla pianura l'arcano del tramonto,
Nessuno mi strapperà dall'anima l'icona del paese.

trad.
Adriana Mitescu